של גון זה אוכל וילד — לא פרייאר

עשיתם פעם חשבון כמה ארטיקים אוכלים הילדים שלכם ליום? לשבוע? לחודש?

תתיישבו עם נייר ועיפרון, תעשו את החשבון ותיכף תבינו למה אף פעם לא תגיעו

לדירה חדשה או לאוטו חדש. אגב, ארטיק ממוצע עולה כ־70 שקל. או תתחילו להכפיל.

אני עשיתי את החשבון ונחרדתי. ואז, כמובן, מייד חיפשתי סיבות טובות כדי לאסור את המשך קניית השלגונים למיניהם. ההמצאה הראשונה שעלתה לי בראש היא שזה בטח לא בריא. אבל הילד שלי לא פרייאר והוא ביקש הוכחות. החלטתי שזה רעיון נפלא לנסות ולגלות (בשבילי ובשבילכם) מה מכיל כל שלגון.

פניתי לטנא נוגה ומהם קיבלתי את הפרטים הבאים על השלגון החדש החתול שמיל (אבל המרכיבים הם דומים מאוד בכל השלגונים ורק הטעמים משתנים). ובכן, כל שלגון מכיל חלב משוחזר, סוכר, שמן צמחי, אבקת־חלב, גלוקוזה, מייצבים וחומרי טעם וריח. באבקת החלב יש ריכוז גבוה במיוחד של חלבון חלב ולכן יש בו הרבה קלציום ופוספט. השלגונים מועשרים בוויטמינים למיניהם ותכולת החלב בו היא כמו חצי כוס חלב.

שאלתי חבר רופא על כל המרכיבים של השלגון והוא אמר „יופי, שיאכלו כמה שהם רוצים."

עם האינפורמציה הזאת, לדירה חדשה אני כנראה לא אגיע. אבל אני לפחות יודעת שחוץ מההנאה שבליקוק הם מקבלים דברים חשובים. הרגעתי אתכם?

חשבון — בלי פוליטיקה בבקשה!

זוכרים איך התחלנו ללמוד חשבון? קודם למדנו ש־2+2=4, אחר כך עברנו ל־3×7=21. כשידענו את זה, הלכנו קדימה ולמדנו ש־246 כפול 132 הם 32.472. והמשכנו הלאה והלאה לתרגילים מסובכים מאוד. הבעיה היתה, כמובן, אם פיתאום התלמיד הטוב חלה. שבוע מחלה בכיתת היה מחרבן את כל ההבנה בחשבון. כי בחשבון אתה צריך ללכת צעד אחרי צעד, אחרת מפסיקים להבין הכל.

אותו הדבר קורה בפוליטיקה הישראלית. כל יום אני קוראת שלושה עיתונים: עיתון בוקר, עיתון צהריים ועיתון ערב (שאת שלושתם, אגב, אני קונה ב־8 וחצי בבוקר). שש פעמים ביום אני שומעת חדשות, וכמובן כל ערב אני מתייצבת מול הטלוויזיה וצופה במבט לחדשות. ובאמת, אני די מעודכנת במה שקורה כאן. ברור לי מה הולך במערך. אני עוקבת אחרי אבא אבן שפרס עשה לו שטוזה רצינית. אני יודעת שמי שחשב שיוסי ביילין יקבל מקום ריאלי ברשימה, אכל אותה. אני די בקיאה בקרבות ש' בש' (שמיר בשרון). עקבתי בדריכות אחרי משיכת החבל של מודעי מול השרירים של דוד לוי. עקבתי בחרדה אחרי פרשת גאולה־רפול, בעניין יתחתנו או לא יתחתנו, ואפילו יכולתי להבין את התסבוכת האיומה של המיפלגות הדתיות, כלומר אגודה שממנה יצאו ש"ס וחי ומצר שני המפר"ל בעלת שלוש הסיעות: למיפנה, צעירים, ליכוד ותמורה (וזה מבלי להזכיר את האשה הדתית).

טוב, לא אלאה אתכם בפרטים, רק רציתי שתדעו שבאמת שלטתי בחומר. ואז, יום אחד הגיע יום המחלה שלי בשעורי החשבון, ברמות זוג חברים מחו"ל. הם נחתו בארץ בשעות הבוקר המוקדמות ומכיוון שנסעתי לנמל־התעופה, לקחת אותם, לא קניתי את העיתונים. עבר כל היום והגיע הערב, ושוב בגללם הפסדתי את מבט לחדשות. למחרת, כאילו לא קרה כלום, ניסיתי להשתלב מחדש ברזי הפוליטיקה הישראלית. אבל היה כבר מאוחר מדי. העיתונים סיפרו דברים שהיו כבר שני מהלכים קדימה. כל הזמן אני מנסה להשיג את החומר החסר. אבל זה לגמרי לא פשוט. כל פעם שאני מנסה להגיד משהו, מסתכלים עלי בעין עקומה ושואלים „תגידי את לא קוראת עיתונים?" ועכשיו אני נוסעת לשבועיים לחו"ל ודווקא לארצות שבהן אי־אפשר להשיג עיתון ישראלי.

לכן, הנה הודעתי הסופית והאחרונה לכל ידידיי, חבריי והבאים איתי במגע חברתי. מהיום ועד ל־24.7.84 אני אדבר רק על בישול, וילונות, טאפטים, עד איזה גיל ילדים פולטים אוכל וכמה הבעל מרוויח. סטייל מטומטמת למופת. בן־אדם שהפסיד יום אחד של קריאת עיתונים מגיע לו שישלם את החשבון. אז להשתמע אחרי הבחירות.

קולגות — שימו לב!

לפני כמה שנים קיבלתי את תעודת העיתונאי שלי. כתוב עליה „מדינת ישראל" ויש תמונה שלי ויש חותמת ואפילו חתימה של ארון אחד מרדכי דולינסקי ויש גם סמל עם מגורה. תעודה אמיתית אשכרה.

מאוד שמחתי והראיתי את התעודה לבעלי. הוא אמר „יופי" ועשה פרצוף כאילו הראיתי לו תעודת מיסכן. הכנסתי את התעודה עמוק עמוק לתוך הארנק שלי ושכחתי מכל העניין. אמרו לי שהתעודה תעזור לי להיכנס למקומות שלאנשים נורמאלים לא נותנים להיכנס וגם אמרו לי שאפשר ללכת לבקר במוסיאונים בחינם.

מאותו היום שהכנסתי את התעודה לתוך הארנק לא היה לי צורך בה. לא קרה שלא רצו להכניס אותי לאיזה מקום (זה מפני שאני עושה רושם טוב מאוד בפגישה ראשונה) ובמוסיאון עוד לא יצא לי לבקר מאז, בישראל. פעם אחת, בלונדון, הלכתי למוסיאון עם חברה שלי ועשיתי תוכניות לשלוף את התעודה בכניסה ולחסוך לעצמי איזה שטרלינג או שניים. אבל הבריטים האלה אין להם שום כבוד לתעודה ישראלית ואף אחד לא ביקש ממני להראות אותה וגם לא ביקשו כסף, המנוולים.

למה אני מספרת לכם את כל זה? נו, שאלתם? יופי! אז בשבוע שעבר חברה שלי הלכה להירשם לאיזו בריכת שחיה (היא מאלה שאוהבים לשחות כל בוקר מרצונם החופשי). האיש שאל אותה מה שמה ומה מיקצועה. כשאמרה שהיא עיתונאית הוא אמר שמגיע לה 25% הנחה. היא קצת התעלפה, אמרה תודה ושילמה רק 75 אחוז.

תיראו איזה טוב לב יש לי. הקטע הזה נכתב ממש בשבילכם, בלי שום טובת־הנאה בשבילי. אותי גם ב־300 אחוז הנחה לא יכניסו למים הקרים של הבריכות. דרך אגב, אני מציעה גם לבעלי מיקצועות אחרים להגיד את המיקצוע לאיש שלוקח כסף. אולי זה יעבוד.

תיקוני עונש

אחד הדברים שתמיד אני מרגישה שחסר לי מהם — זה עונשים. כמה פעמים כבר אפשר להעניש ב„לא תיראה טלוויזיה," או „לא תקבל דמי כיס?" כמה פעמים אפשר לאסור הליכה לחברים (שזה עונש לאמהות) וכמה פעמים אפשר להגיד „תשכח מהג'מס בונד החדש?"

לכן אני תמיד בחיפוש אחרי עונש חדש, מעניין ומרתיע ככל האפשר. לפני כחודש מצאתי עונש ממש על רמה. בהתקף בלתי־רגיל של זעם הורדתי מקיר חדר־הילדים את כל התמונות של המיפלצות שהיו תלויות שם. דיוויד בואי, מייקל ג'קסון, רוד סטיוארט ואחרים, שכל אחד מהם היה מיוצג על הקיר בארבע־חמש פוזות מבחילות שונות.

מאז הקיר בחדר־הילדים לא רק ריק, אלא גם מאוד מכוער בגלל שאריות הסלוטייפ שבעבר החזיק את הגיבורים וקופים על הקיר. כל הזמן עשיתי תוכניות מה לעשות בקיר הזה, עד שפיתאום ראיתי רעיון נפלא שמישהו אחר המציא והנה הוא לפניכם.

כל מה שצריך זה חתיכת בד גדולה (אפילו סדין ישן) ועוד כמה חתיכות בד יותר קטנות אבל מכל סוג וצבע אפשריים. את חתיכות הבד הקטנות תופרים משלושה צדדים לחתיכת הבד הגדולה וככה נוצרים כיסים שאפשר לאחסן בהם החל מפיז'מה ועד למחברות, ספרים, צבעים, מיספריים, מישחקים ואפילו סודות.

עכשיו הסדין שלנו פרוש אחר כבוד על ריצפת הסאלון, ואנחנו כולנו נמצאים באמצע תהליך העבודה. תוך זמן קצר (בלי נדר) יהיה לנו בחדר־הילדים קיר יפה ושימושי.

הנה נתתי לכם גם הצעה לעונש וגם הצעה לתיקונו.

רוצו! רוצו! רוצו!

זה לא שיש לי הצתה מאוחרת. זה פשוט מפני שאין לי זמן לקרוא ספרים, מרוב שאני כל הזמן קוראת על שוסטק ועל מודעי ומה אמר ציץ' לשרה דורון. אז בגלל הבחירות והאירועים הסובבים אותן, רק עכשיו גמרתי לקרוא את המתופפת הקטנה. ספרו של ג'ון לה קארה.

כל מה שיש לי להגיד על הספר הזה מסתכם ב: רוצו ותקנו, או רוצו ותגנבו, או רוצו ותשאלו ממישהו.

אם אומר לכם שבזמן קריאת הספר לא איכפת בכלל שאין אוכל בבית, שהילדים מוזנחים, שהריצפה מלוכלכת ושהפוליטיקה הישראלית זה שיעמום אחד גדול — זה יספיק לכם.